

egy fát ki lehet vágni, egy kopjafát is, de amíg az ott áll, bizonyítja, hogy van magyar ember. Ha ki sem merünk ejteni magyar szót se, azon a kopjafán akkor is ott van magyarul a felirat, a szeretetnek, a barátságának a jele. Egyébként Szegeden is állítottam egy kopjafát a 13 aradi vértanú emlékére, amikor a kézdíszéki hagyományörzőkkel a szőregi csata emlékére szervezett rendezvényen vetünk részt. Ezzel pedig egy ötletet sikerült adni egy emlékpark létrehozásához, ahol minden évben külön-külön is állítunk egy-egy kopjafát valamennyi aradi vértanúnak. Itt a mi vidékünkön, a Nyerges-tetőre pedig tavaly egy nagyon egyedi hármass keresztes kopjafát állítottunk. Kelemen Dénes bácsi faragta ezeket a kopjafákat, melyekről beszéltem. Nagyon boldog vagyok, hogy a Jóisten ad olyan lehetőséget, hogy hét gyermek mellett még ilyen dolgokat is támogatni tudok.

— **Közéleti tevékenysége mellett az sem hétköznapi, hogy ennyi mestersége van, sőt úgy tudom, hogy híres sportoló is volt.**

— Fiatalabb korban naponta 10 kilométereket futottam. Mindezt a nyolc órai munka után, s még emellett esti gimnáziumba is jártam, mert kétszer kellett érettségiznem. Abban a mocskos kommunista rendszerben ugyanis csak azt a diplomát ismerték el, amin sarló-kalapács, vörös csillag volt, az enyémen viszont kereszt volt, hiszen Gyulafehérváron, katolikus iskolában szereztem az első érettségimet. Így újra le kellett tennem. Szóval ez alatt az idő alatt tudtam még szaladni is. Megyei bajnok lettem futás-

ban, nem volt ellenfelem. Elvittek nemzetközi versenyre, ott esett meg, hogy a bulgár és a magyarországi atléták lenéztek, mivel ilyen kicsike termetű vagyok. Mondta is az egyik magyarországi fiú, hogy majd nézd a hátamon a számot, hogyha be akarsz az első tíz között érni a célba. A versenyt megnyertem, s úgy harmincvalahányadikként beért ez a fiú is. Maratont is futottam, ott második lettem.

— **Mi a hét mestersége?**

— Gyulafehérváron megkaptam a kántor diplomát, mellette megszereztem a méhészdipломát. Mivel nem tanulhattam tovább, katona lettem, s ott kaptam egy hajtási engedélyt motorcsónakra. A csavargyárba kerültem, esztergályos oklevelet szereztem, majd lakatos „diplomát” kaptam. Ugyanakkor én a legjobban pap szerettem volna lenni, de Gyulafehérváron az utolsó évben kinyílt a szemem, s úgy döntöttem, hogy inkább a családost életet választottam, mint a papi életet. Szeretem, ha valaki mindig van körülöttem.

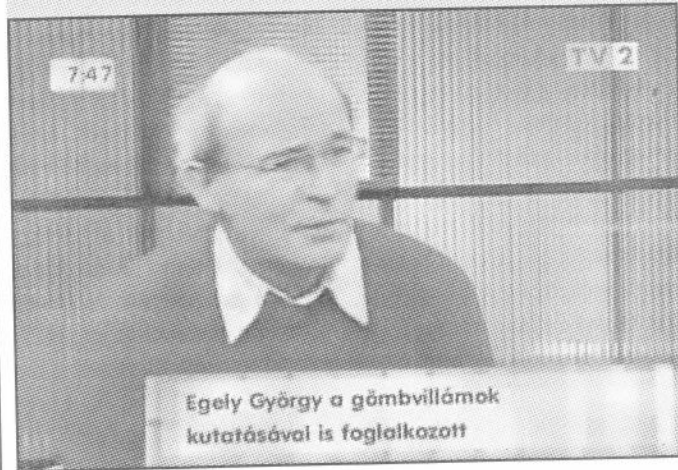
— **Nem csupán a saját gyermekeivel, de számos gyermekkel igyekszik megszerettetni a Kárpát-medencei hazánkat.**

— Nincsen év, hogy ne szerveznék hazai, sőt a Kárpát-medencén túli kirándulást is a háromszéki magyar nagycsaládostoknak. Céлом, hogy megismerjék a határon túli magyarokat, s minél szorosabb kapcsolatokat alakíthassanak ki egymással a Kárpát-medence legkülönbözőbb pontjain élő magyarok. Busznyai háromszéki nagycsaládost viszek ki minden évben a találkozókra, hogy lássák, magyarok nem csak Háromszéken vannak.

A gömbvillámtól a tiszta energiáig

Egely György mérnök a fizika határterületeivel foglalkozik, azonban neve a „tudományos körökben” nem hangzik túl jól — ami jó jel. A kutató már a nyolcvanas években kivívta a szakma haragját, amikor a gömbvillámokkal kezdett foglalkozni. Ma egy kis cég élén folytatja szélmalomharcát, mert úgy véli, az általa feszegetett problémák nem csak az ő, hanem a világ problémái, melyeket mielőbb meg kell oldani.

— **Mi volt az a meghatározó élmény, amely a fizika határterületei felé fordította?**

Egely György a gömbvillámok kutatásával is foglalkozott

— A kollégiumban, ahol diákként laktam, hőszigetelt, duplán üvegezett ablakok voltak. Egyik eltávozásomról hazatérve azt vettem észre, hogy a két tábla között egy nagydarab döglött légy hever. Először úgy gondoltam, valahogy bemászhatott, de később — megvizsgálva a nyílászárót — rájöttem, hogy az állatka e módon nem kerülhetett belülre. Ekkor éreztem meg először, hogy a térről és időről alkotott nézeteink kiegészítésre szorulnak. Amikor felvettek a Központi Fizikai Kutatóintézetbe, ha szabad így fogalmazni, teljesen beleillesszkedtem a hivatalos irányvonalba. Csináltam amit mondtak, s igyekeztem

nem gondolkodni a sorra elem kerülő furcsa tényeken.

— **Mi volt az, ami mégis kibillentette ebből az állapotból?**

— Mint „jó és megbízható” munkatársat, 1981-ben másfél esztendőre kiküldtek az USA-ba, Brookhavenbe dolgozni. Itt egy nagy, óriási könyvtárral bíró nemzetközi laboratórium működött. Kinyílt a világ. Ötszáz kilogrammnyi könyvvel tértem haza.

— **Ekkortájt ismerkedett meg feleségével is, ha jól tudom.**

— Ő a JATE matematika szakán végzett. Az egyetemen unalmukban asztalt táncoltattak. Én, mikor elő-

ször hallottam erről, felháborodtam, de igyekeztem utánajárni a titoknak. S végül döbbenet kellett látnom, hogy valami megmagyarázhatatlan van e mögött is.

— **Mikor jelentek meg életében a gömbvillámok?**

— Már az Egyesült Államokban is rengeteget olvastam a népiesen csak „matató ménkű”-nek mondott jelenségről. Mikor hazajöttem, elkezdtem gyűjteni az erre vonatkozó megfigyeléseket. Az intézetnél nem nagyon örültek ennek, ahol lehetett, akadályozták munkámat. Azt a sok gyűlöletet, melyet ekkor kaptam, ellenségesnek sem kívánom. A sok idegeskedés miatt az évek során öt gyomorfekélyem volt.

— **Senki nem támogatta kutatásában?**

— De, hála Istennek mindig akadtak pártfogóim. Ám ők csak titokban állhattak ki mellettem. Amikor felmondtam a munkahelyemen, minden hidat felégettem magam mögött. A saját munkám, az igazamba vetett hit ugyanis jobban érdekelt, mint a tudományos fokokatok halmozása.

— **Mihez kezdett magában?**

— Volt néhány kimondottan gazdag, magas állású üzletember, aki úgy vélte, van abban fantázia, amivel foglalkozom — vagyis a nullponti, bárki számára ingyen elérhető, tiszta, szennyezés nélküli energia. Mert bizony van olyan, és bizonyítani is tudom. Azóta is ezzel a kérdéskörrel foglalkozom, és foglalkozunk a cégemben.

— **A „bárki számára elérhető, ingyenes” energiának nem nagyon örülne a Villa-**

mos Művek vagy a MOL...

— Tudom. Egyszer két nagydarab fickó megpróbált megfojtani a tömött huszonkettes buszon. Életben maradtam, de három hónapig viseltem a fojtogatás nyomait. A rendőrség meghallgatta a tanúkat, majd eredmény nélkül lezárta a nyomozást. Persze akkori támogatóm az eset után rögvést visszalépett.

— **Visszakanyarodva a köznapian csak ingyenesnek nevezett nullponti energiára: nem próbálta az ötletet eladni a politikusoknak? Hisz ez remek kampánytéma lenne, hátha emiatt felkarolnák.**

— Rengeteg emberrel beszéltem erről — mindhiába. Volt aki lelkesedett, volt, aki hülyének nézett. Ám az általános válasz a szokásos volt: erre sajnos nincs pénz.

— **Bízik a jövőben?**

— Amikor a negyvenes évek elején felfedezték a penicillint, kevesen tudták, hogy ez a szer már vagy ötven éve ismert a tudomány számára. Én nem hiszem, hogy az én életemben jelentős előrelépés történik. Ám a furcsa jelenségek itt maradnak továbbra is, a szemünk előtt. Csak nem mindenki veszi észre. Ha felfedezzük e lehetőségeket és felhasználjuk azokat, egy tisztább, egészségesebb világot teremthetnénk utódaink számára.

Nem én vagyok az első, aki szeretné a figyelmet felvívni az ingyenes, tiszta, vég-

nélküli energiaforrásra. 1712-ben egy fiatal német vándororvos, Orffyreus szokatlan szerkezetet mutat be: egy kereket, ami állandóan forog, súlyokat emel fel, hónapokon át lezárt szobában is mozog, s másik állványra is áthelyezhető. A kor tudósai és hitelt érdemlő emberei többször is megvizsgálják a szerkezetet, látják, hogy nem külső hatás mozgatja a kereket. A feltaláló nem árulja el, inkább a sírba viszi a titkot, de a 100.000 talléros vételárból nem enged. Az 1920-as években egy fiatal amerikai elektrotechnikus, H. Moray egy fadóbozt mutat be, amelyben kékesen világító csövek vannak, s több kW elektromos energiát ad le heteken keresztül. Titkát a sírba viszi, mert senki nem fizeti meg a kért vételárat...

Az 1930-as években egy osztrák erdész, Schauburger megdöbbenve látja, hogy a pisztrángokat nem sodorja le a gyors hegyi patak. Kopol-

tyújukat tanulmányozva olyan áramlási csatornát épít, amelyből a víz nagyobb energiával lép ki, mint ahogy belépett. Kevesen segítik a munkáját, eredményeit nem tudja hasznosítani. Nikola Tesla, korunk nagy feltalálója a 30-as években olyan villanyautót épít, amihez nem kell külső energiaforrás. Ő mégis szegényen, elhagyatottan hal meg.

Az ehhez hasonló esetek, történetek folytatódnak a legutóbbi évtizedekig, sorra tűnnek el ilyen találmányok feltalálókikkal együtt. Minden jel arra mutat, hogy évszázadokkal ezelőtt fontos kérdésekben tévútra jutott a fizika — s emiatt a világ. Nem túlzás azt állítani, hogy ebbe több milliárd ember pusztult bele ezidáig. Akik látták a kiutat, és működő, olcsó és tiszta többletenergiát adó szerkezeteket készítettek, azokat eltaposták a „tudomány” és az ipar vezetői. Emiatt marad a szegénység, a nyomor, az energiaválság és a környezetszennyezés. Világunk újra borotvaélen táncol. Már csak néhány év van hátra az utolsó, végleges robbanásig, és az ebből adódó gazdasági, társadalmi válságig. Ezt az önmagát felémésztő életmódot nem sokáig folytathatja a világ. A forradalmian régi találmányok elterjedése elháríthatná a veszélyt. Vagy már késő? A történelem most kísértetiesen ismétli önmagát...

MJ

